

REPORTS:

08-2006
Zlatibor - Srbija ☺

Dooooobar dan, doooooobar dan.

Evo, još sam jednom na putu, cuclam se po Njemačkoj, pa da zapišem još jedan od nedospjelih reportova.

Lagano zaključujem koliko je Američki način posla ubojstvo za kreativnost, naprosto nema se vremena, pa ja tako završavam nekakve reporte koji su trebali biti gotovi prije godinu dana. Al neka, bitno da ja zapišem i to negdje. ☺

Dakle, moj prvi pravi pravcati godišnji odmor. Odlučio sam se za Zlatibor, da u vrijeme najvećih vrućina, kupanja, sunčanja i mora zbrišem na planinu, i da se ne znojim.

Tako i bi. ☺

Kad se stiglo u Beograd, planirao se lagani subotnji izlazak, a onda lagano u nedjelju negdje ranojutarnjim satima krenuti na put, ipak do Zlatibora ima kojih 4 sata cca.

Subota je prošla u pripremama i šetnjama, a predveče na ulicama BGa jedan stari violinista bio je voljan pozirati. Nažalost aparat je odlučio zatamniti sliku, a bilo mi je glupo čovjeka tražiti još za jedno poziranje.

Uveče se društvanje sakupilo u Vagonu u Zemunu na klopi.

I tu kreće prva lična greška. Naime konobar u Vagonu me očito nije shvatio, pa je moje naručivanje priloga (pečurke i pohovani kačkavalj) shvatio kao glavna jela, što je uz glavno jelo i salatu izgledalo grozno... cijela jedna strana stola za malog majstora. ☺☺

Imate pravo pogađati samo jednom, jesam li išta ostavio ? (salatu ne računam) ☺

Uz «light večericu» pala je i butelja crnogorskog Vranca Pro Corde i prije svega jedan koktelčić, pa kao, ajmo na piće van, ne idemo još kući. I tako se krenulo put Prestige splava. E tu je pukla i druga butelja.

Na splavu je boravio Saša Matić, jedan od pouarnijih izvođaća narodne glazbe, i kad je Bend krenuo svirati njegovu stvar, a zvučali su krajnje užasno, lik je ustao (inače je slijep), zamolio ih da im daju mikrofona jer da ih ne može slušati, i otpjevao svoje dvije pjesme onako kako bi i trebale zvučati.

E, tu je raspamečivanje dostiglo vrhunac. ☺ Iako bez para, provjerio sam jel mi radi kartica. I radila je majku joj. ☺ Pa sam okreno još jednu butelju vranca, kojeg sam na kraju iskapio sam, jer i najhrabriji su posustali. ☺

Naravno, ne i ja. ☺

Al pošto sam ja hrabar i ne posustajem, lagani jutarnji odlazak na Zlatibor je odgođen za kojih 6 sati, pošto je nekome bilo malkice teško otvoriti oči. ☺ A onda smo se zaputili.

Prvo zaustavljanje bilo je tankanje goriva, nakon jedno 40 minuta vožnje. Tu sam na OMVovoj benzinskoj ostao fasciniran brigom o djeci. ☺

Benzinska u sklopu objekta ima nekakve dječije igračke, ljuljačke, i nudi dječiji meni, a još bolji mi je slogan «Sit'n'eat» ☺ Sjedi i jedi, za one koji ne razumiju. Kafica i Džus, full tank, mapa Srbije i Manastira (na kraju nismo stigli u ni jedan), i vozimo dalje.

Nakon kojih sat ili dva, konačno smo stigli u Rodni Grad Bore Čorbe.

I tako mic po mic, kroz Ovčarsko-Kablarsku klisuru, uz fantastična jezera, ogromne klisure, i navodno zafrknutu cestu (a znamo da za mene ni jedna cesta nije zafrknuta ☺) stigismo mi predveče na Zlatibor, u Villu Zlatu, kod tete Zlate. ☺ E pa, jel može zlatnije ? ☺☺

Iako sam, moram priznati, očekivao planinu planinu, a ono ispalo brdo malo veće od Buja, pogled koji je sa terase pucao, prekrasna idilična atmosfera, svjež zrak i proljetno/ljetno/jesenje boje istovremeno dale su onaj pravi osjećaj odmora koji mi je bio prijeko potreban nakon skoro godinu dana divljanja po Evropi.

U tom stanju ne toliko psihičkog, ali definitivno fizičkog umora prva 3 dana sam doslovno prespavao, uz izlaske na ručkove i večere. Odmor u pravom smislu riječi odmor. ☺

Prvo veče napravili smo klasičnu grešku, i sjeli u prvi restoran uz cestu. Klopa je bila fantastična, ali mislim da smo platili večeru koliko i sve ostale zajedno. ☺

Uz klasične zlatiborskse delicije, koje su «nisi bio ako nisi probao», pružite i sir, pala je i teleća čorbica, te pljeka sa kajmakom i pilence sa kačkavaljem, uz naravno domaće

pripremljen krompirić. Naravno, «domaća kafa», nešto što izumire ili je odavno izumrlo na zapadu, svi piju bljutavi espresso i kojekakove filtere, jer su «bolji» iako je razlog što su brže spravljani i ne ostavljaju talog, a uz sve to i domaće pripremljeni kruščići. E pa, ko nije gladan, ogladnit će do kraja ovog reporta. ☺☺

Iduće jutro bilo je onako.. «ni vrit, ni mimo», a gledali smo oće li kiša ili neće. Naravno uz ogromno stado ovčica na proplanku. ☺

Ipak, taj dan smo se odlučili za posjet Sirogojnu. Malom «selu muzeju» udaljenom svega par kilometara od mjesta gdje smo bili smješteni, koji je poznat po svojim puloverima i ostalim vunanim proizvodima. Eto odakle sve te silne ovčice koje se protežu na gornjoj sličici (jedva vidljivo znam), od skroz lijevo do skroz desno. Naravno i putem do Sirogojna bilo je nemoguće ne naletiti na pokoju ovčicu ili ovnića. ☺

Ali, mic po mic, stigismo mi i u Sirogojno!

Dosadna kiša u Sirogojnu malo je kvarila ukupni dojam, ali lijepu seosku idilu teško što može pokvariti. Pogotovo ljude na čijim licima se vidi težak seoski život i neka neopterećenost svakodnevnim «problemima» tipa «Ijao, crko mi je mobitel / laptop» ili «Ijao, kupio sam tri para novih cipela, jedne za vamo, jedne za tamo.»

Kako je Sirogojno poznato po vuni i vunanim proizvodima, ne mislite valjda da nisam išao probati baš to? ☺

Pih, zna se, gdje sam došo tako se ponašam. ☺ Jer kad si u Rimu, budi Rimljanin!! ☺

(A kad si u Sirogojnu, budi Čobanin ☺ ☺ ☺ ☺)!

I tako, kupih puloverčić. ☺ I zaplesah kolce na travi. ☺

Nataša, kao izvorni ljubitelj čobanizma i čobanskih proizvoda naprosto nije mogla sakriti oduševljenje. ☺

Moguće nije moj pulover smješan nego one kokice iza. ☺

Nakon «Šopinga» i lagane šetnje, ogladnilo se i bilo je vrijeme da se nešto ubaci u kljun. Ispred ulaska u drevni restoran «Zavičaj», čekala je lijepo uređena terasa, sa fontanicom i cvijećem, te ekstremno ljubaznim osobljem. Htjeli ili ne htjeli, to je ujedno bio i jedini restoran (koliko me pamet služi), a i dosta ljudi ga je preporučilo kao jedno od super jeftinih mjesta gdje se može dobro najesti, a malo platiti. ☺

Tu su isprobane delicije koje su preporučene od starijih i iskusnijih posjetitelja Zlatiborskog kraja, poput «Komplet lepinje» i «kiselog mleka» uz već navedenu pršutu.

Mljaaaccccc!!!!

Nakon ručka, gdje sam se napuco ko prasac, krenuli smo lagano nazad put Zlatibora, ali prije toga, na samom izlasku iz Sirogojna dve fantastično fenomenalne scene! ☺

Scena 1!

Njih dvojica, a flaše tri ? Izbaci uljeza ? aaaa tuj li si se skrio... ☺

Jedvastojeći frajer je krenuo u samoposlugu po još, pa malo zasto, oslonio se na gajbi. ☺
Mi smo se vratili na Zlatibor, gdje smo lagano protegnuli noge po pijaci, a tamo... Pola hrana, pola igrarije. A miriše pršuta.... uh, sunac li joj što je dobra!

Osim pršute, Zlatibor je poznat i po zlatiborskom Kajmaku, kojeg je tu odma iza leđa bilo na desetke kilograma, pa sam isprobao par komada, i kupio nešto za doma. ☺

A nakon toga lagana šetnja kroz Zlatibor, i tamo jedan mali stupić koji ima vrlo zanimljive gradove na svom spisku. Nisam išao istraživati zašto baš Pazin, al eto. ☺

I tako, mic po mic, pala noć, a kad padne noć, šišmiš Balky uzme i davi sa noćnim slikama. ☺ Znam znam, već ste počeli smišljat kako ko zove upomoć, ali nema ništa od toga. ☺

I tako je izgledalo jezerce prošlo ljeto...

A ovako je idući dan izgledao ručak. Naime dan je bio katastrofa, nekakva kišurina napadala, pa kao nećemo daleko, i neki kvazi restorančić u šumarku, bez parkinga uređenog, u blatu... Stari Vlah. Ali zato čobanski zalogaj u starog Vlaha... eeeeeeee. Ko nije bio i nije probao, ne zna šta je kuhinja i šta je klopa. Definitivno moj favorit! A kako je dan bio trul, ostalo je sjediti na kavi cijeli dan, i ne radit ništa. ☺ Uh koji osjećaj. «NE RADITI NIŠTA» ☺

Ajde, pokazivati Nataši kako da klikne na fotoaparatu a da slika ne bude mutna, i tako jedno 15 slika. ☺ Neću sad cijeli svoj mutnjikavi fotosession staviti u report, nema smisla. ☺

Idući dan kiša je padala i dalje i vrijeme je bilo očajno, ali crv u guzici je proradio, i «ne raditi ništa» više nije bila opcija, pa smo prvo išli vidjeti nekakvu pećinicu, kojoj sam zaboravio

ime.

Zatim jedan mali slapić, a navodno je nedaleko tog malog slapića veliki slap do kojeg vode svi mogući znakovi, al sam ga ja uspio promašiti. ☺ Uostalom, i onako je sve okolo bila kiša, pa mi je sve bio slap. ☺ Al tu se uz slap našao i ko, što?

Da da, bio je to mali pužić. ☺ ja mislim da je imao pola kile najmanje, čak sam ga morao slikati uz tetrapak od nekog bačenog soka, i puž je recimo preko pola tetrapaka, al da ne smaram sa pužem, ide zanimljiviji dio. ☺ Išo ja tražit prečac kroz planinu, preko brda, po makadamu, u šumu. I desi se šta ? Pa CRKNE ŠKODA! ☺ Puče cevka, iscurila voda iz hladnjaka, i nešto se kanda pregrijava motor. I mic po mic, hladi miško, dokopam se ja neke ceste, i gledam šta bi moglo biti, reko, ma crko bimetal sigurno, sad ću ja tu stat, pa ću vidjet. I tako stojim i stojim, ali u 45 minuta prođe jedan čobo sa stadom ovaca, i nema baš neke naznake da će neko proći tuda.

I tako drž nedaj, hladi, vozi, stani, hladi, vozi, dođoh do nekog raskršća i naleti neki sam svoj majstor, skelji mi komad žice da mi hladnjak vrti stalno, a kako je vode bilo u izobilju, šta je drugo preostalo, nego sakupiti koju litru...

A kako smo shvatili da Škodi samo treba svako sat vremena doliti 3 litre vode i onda ima stalno dovoljno, više nije bilo problema. ☺ Išli smo dalje na veliko akumulacijsko jezerce, uhvatit koju lijepu slikicu.

Krivudavim putem, stigismo i na jezerce....

I tu je već krenula noć, pa je valjalo spavat poč, jer očekuje nas sutradan odlazak u Užice (ex Titovo Užice), da majstor zamjeni bimetal na škodi, a i kad smo tu da vidimo i Užice.(Naravno, bimetal je zamjenjen, ali on nije uopće ni bio problem, kasnije je ustanovljeno ☺)

Odradili mi tog majstora nešto na brzaka, pa u Užice, i tamo nabasali na nekakav «Kafić». A ono, ultimativni događaj. Prvo kafić je u svim duginim bojama (dobro, nije, al je ono lud totalno)

Drugo, kava mu je Hausbrandt iz Trsta, što me posebno zbunilo, jer u jednom Splitu je teško bilo prije 2 godine nać normalnu kavu, a kamo li Hausbrandta iz Trsta ☺
A onda ultimativni događaj. Servira nam se kava, koja košta smiješno malo, 2 kave su 0,6 Eura, a onda konobar ode.... ode kući, dal na rućak, dal nekim drugim povodom, uglavnom ode ćovjek i ostavi nam kafanicu.... ☺ i tako ga nebi tu jedno po sata. ☺
A onda, Ućice, posljednji krik socijalistićke mode i komunistićkih gradnji i znakova.

I ja sa TamTamom kojeg smo našli ni manje ni više nego u Užicu. ☺

A kako su bili neki lokalni izbori, bio je tu i drug Tihi ☺ Ijaaoooo Tihi, Sad je vreme da nam krene ☺☺☺.

Naravno, nezaobilazna klopa za sve skupa par evrića, mislim da za 8, a ponijeli smo hranu kući, za još jedan ručak idući dan.

A stari iskusni slušatelji Rokera s Moravu (RSM), znat će onu staru... «Udao sam taštu, u

Bajinu baštu..»

A tek Mek ? ☺

Srpski Mek! ☺

Na povratku iz «Titovog Užica», još jedan dokaz da u Srbiji Jugoslavija još postoji i da je
«Vreme stalo, samo deca rastu».

Titograd ? 2006 ? malo preuređen u TitoGada ...A onda na spavanje jer... iduće jutro...

Je bilo sunčano, savršeno, taman onako kako treba za GOOCHUUUUUUUUU!!!!
(Guča, Sabor Dragačevskih trubača!)

Jedino, kako to biva, kad nešto silno želiš, tu je nešto da te zajebe, pa je mene tako odvalila temperatura, pa sam na Guchi pio VODU! Bem te živote.

A tamo, planinica, na kojem se brdo ljudi sunča, uživaju na travi i pijuckaju pivu, a sa svih strana trubi nešto... ☺

A tamo, baš onako kako treba...

Vrti se prase...

Prave se pljeke... a nađe se tu i tamo koja kaca kiselog kupusa... ☺

Hollywood? Ma jok, MB, Svetsko, a naše. ☺

A Cigančiči sviraju...

A Ja poziram sa trubom u pozadini. ☺

A onda... finale večeri... na velikoj sceni!

Ma ljudi...Ne može se Guchu opisat tekstem.. zato.. Slobodno Trubite!

I to je uglavnom bilo to za taj godišnji na Zlatiboru. Idući dan smo se još malo muvali po mjestu i krenuli put Beograda. Bio je nekakav žešći zastoј na putu, što je taman ubolo u pravo vrijeme da ja malo natanakam vode u Škodilak, a i da napravim reklamu za Škodu... jer nije zalud ona stara, ŠKODA – Šoferi Kupite Ovaj Dobar Auto ☺

I naravno, izlazak u BGu, i idući dan lagano put Dubrovnika. No kako ne bi pisao odvojen report za događaj koji se dešava kojih 3 tjedna kasnije, evo samo ukratko... ☺

Došo ja opet u Beograd. A tamo.... DERBI!

Na mom stadionu! Jok i nisam otišao najbliže moguće Južnoj tribini! A navijači su odlučili reducirati bojkot, pa su došli u punom sastavu! ☺ Samo za mene!

Prvih 45 minuta proveo sam gutajući knedlu, jer je ovo bilo nešto što sam čekao 27 godina...

Atmosfera iz snova, Kralj ljevim gležnjem brani opaki Zvezdin šut kao da je dječija igra, a onda cijela južna tribina u glas: MOGU DA TI PUŠE IVICEEEEEEE, IVICEEEEE, IVICEEEEE..... Sissaaajjj Zvezdoooo, Sissaaajjjjjj gaaaa. (Ivica Kralj, golman Partizana na dotičnoj utakmici).

Rezultat bješe 0-0 kad sudija odsvira kraj, al bolje da je tako bilo, jer da je Partizan poveo, ja bi još uvijek bio na stadionu i smirivao se... ☺

I eto, bilo je to tako jednom davno prije godinu dana....
Ne obećajem, ne znam kad ću pisati novi report, još je lager starih prevelik...

A do tada, ljubi Vas sve redom Balky!

